

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.650 van 1 december 2011
in de zaak A. 198.430/XIV-32.636**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Iftara Mohammad
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Franklin Rooseveltlaan 70
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 december 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 50.319 van 27 oktober 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6351 van 30 december 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 oktober 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stéphanie Colella, die loco advocaat Iftara Mohammad verschijnt voor de verzoekster, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster komt op 18 december 2006 België binnen en verklaart zich op 14 mei 2009 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 21 december 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 januari 2010 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 27 oktober 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster vraagt in een eerste middel de wraking van de rechter die het bestreden arrest heeft uitgesproken op grond van de artikelen 27 tot en met 30 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, (Rechtsplegingsbesluit) van artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 828 van het Gerechtelijk Wetboek.

De verzoekster voert aan dat de rechter die het bestreden arrest heeft uitgesproken dezelfde is als degene die in dezelfde zaak het arrest nr. 24.179 van 4 maart 2009 heeft uitgesproken. Zij kon dit slechts na de sluiting der debatten te weten komen vermits de kennisgeving van de rechtsdag door een andere rechter was ondertekend. Volgens de verzoekster moet de zaak voor een nieuwe beoordeling naar een andere kamer of rechter worden teruggestuurd omdat het om hetzelfde asielrelaas gaat en het nadelig is dat een rechter die reeds eerder een ongunstig arrest heeft uitgesproken nu opnieuw heeft geoordeeld.

5. De verzoekster voegt in de memorie van wederantwoord toe dat zij pas na de zitting, toen de debatten al waren gesloten, een verzoek tot wraking kon indienen, dat de kern in zowel de vroegere als de huidige zaak ligt in het gebrek aan bewijs dat de verzoekster na haar twaalfde jaar in Eritrea heeft gewoond en dat het geen twee van elkaar losstaande dossiers zijn, vermits in de weigeringsbeslissing van 21 december 2009 meermaals naar de eerdere verhoren van 11 oktober 2007 en 3 september 2008 wordt verwezen.

Beoordeling

6. De verzoekster was samen met haar raadsman aanwezig op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 april 2010, die tot het bestreden arrest heeft geleid. Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.179 van 4 maart 2009 blijkt dat de verzoekster en haar raadsman ook op de aan dat arrest voorafgaande terechtzitting aanwezig waren.

Anders dan de verzoekster thans voorhoudt, kon zij dus reeds op de terechtzitting van 6 april 2010 vaststellen dat haar zaak door dezelfde rechter werd

behandeld als de vroegere zaak. Al moet de wraking bij gemotiveerd verzoekschrift gebeuren, (artikel 29 Rechtsplegingsbesluit) zij moet gebeuren zodra de betrokkene van de wrakingsgrond kennis heeft gekregen. (artikel 28 Rechtsplegingsbesluit) De verzoekster kon dus reeds op de terechtzitting van 6 april 2010 de eventuele wrakingsgrond onder de aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen en indien nodig uitstel vragen om een verzoek tot wraking in te dienen. Door dit niet te doen, wordt het middel van wraking voor de eerste maal voor de Raad van State in graad van cassatie opgeworpen. Ten overvloede kan worden gesteld dat de uitspraak over een eerste asielaanvraag en de uitspraak over een tweede asielaanvraag van dezelfde vreemdeling betrekking hebben op verschillende vorderingen en dat het de rechter daarbij niet is verboden om dezelfde rechts- of feitelijke vraagstukken te behandelen als deze waarvan hij vroeger al kennis heeft genomen. Het eerste middel is niet-ontvankelijk, minstens ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekster werpt in een tweede middel de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het redelijkheids-, het vertrouwensbeginsel en het beginsel van gelijkheid der wapens op.

De verzoekster voert eerst aan dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ook in asielzaken geldt, dat de tekst ervan zowel artikel 13 als artikel 6 van het EVRM incorporeert en dat dus ook de rechtspraak in verband met artikel 6 van het EVRM relevant is.

Vervolgens stelt zij dat een beslissing omwille van het redelijkheidsbeginsel niet in wanverhouding mag staan tot de motieven waarop die beslissing is gebaseerd. Het attest van de dokter inzake de gedeeltelijke doofheid van de verzoekster vormt een objectief element waaruit blijkt dat zij niet altijd alle vragen begreep. Het was niet redelijk dat van de hand te doen. Het was evenmin redelijk het verzoek tot een taalanalyse van de hand te doen omdat daaruit met 100% zekerheid de afkomst uit Eritrea zou kunnen worden vastgesteld. De verzoekster zelf kon geen taalanalyse voorleggen om de eenvoudige reden dat zij niet zou weten waar zij de daartoe bevoegde personen kan vinden en er zelfs geen tolken Tigrinya bij de rechtbank van eerste aanleg zijn. Zij beschikt ook niet over

financiële middelen om dergelijke analyse te bekostigen. De verzoekster verkeert dus in een inferieure positie tegenover het commissariaat-generaal, zodat het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de gelijkheid der wapens worden geschonden.

Daarnaast acht de verzoekster het vertrouwensbeginsel geschonden. Zij werd in haar verwachtingen verschalkt omdat zij meende dat het attest van gedeeltelijke doofheid en de kopie van haar identiteitskaart haar enige geloofwaardigheid zouden geven. Het feit dat zij bij haar relaas bleef, moest toch ook een indicatie van haar oprechtheid vormen.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

9. De verzoekster stelt vooreerst dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van toepassing is. Dit wordt in het bestreden arrest echter niet betwist, er wordt integendeel onderzocht of en vervolgens besloten dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan die bepaling voldoet. De verzoekster geeft niet aan op welke wijze het voornoemde artikel 47 met het bestreden arrest zou zijn geschonden. Het tweede middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Inzake de voorgehouden schending van het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel, herhaalt de verzoekster de kritiek die zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft aangevoerd. Zij gaat daarbij voorbij aan de motivering in de punten 2.2. en 2.3. van het bestreden arrest en geeft niet aan op welke wijze de aangehaalde bepalingen met die beoordeling zouden zijn geschonden. De verzoekster gaat eraan voorbij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen uitspraak met volle rechtsmacht heeft gedaan en dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet op zijn arresten van toepassing zijn. Ten slotte heeft de uiteenzetting van de verzoekster betrekking op de grond van de zaak, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermag in de beoordeling van de feiten te treden. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Inzake de voorgehouden schending van het beginsel van de gelijkheid der wapens, blijkt de verzoekster eveneens een nieuwe feitelijke beoordeling te vragen

inzake de noodzaak en de mogelijkheden van een taalanalyse. Derhalve is het tweede middel ook in die mate niet-ontvankelijk.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekster werpt in een derde middel de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel en van het beginsel van de gelijkheid der wapens op. Zij citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en benadrukt het belang van een taalanalyse als enige manier om haar afkomst te bewijzen. Dit is volgens haar geen vraag om de feiten te beoordelen maar wel om na te gaan of het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de gelijkheid der wapens niet zijn geschonden met de aanvankelijk bestreden beslissing.

Bij een repatriëring naar Eritrea zou de verzoekster het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling omwille van haar geloofsovertuiging lopen, hetgeen blijkt uit de stukken 2, 3 en 4 van het administratief dossier. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is geschonden omdat niet wordt gemotiveerd waarom de verzoekster geen recht op subsidiaire bescherming had en door dit statuut te weigeren terwijl manifeste elementen op het tegendeel wijzen.

Ten slotte herhaalt de verzoekster haar vraag om een taalanalyse.

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

12. De herhaalde vraag om een taalanalyse en de verwijzing naar bepaalde verslagen betreffende de algemene toestand in Eritrea kunnen niet anders worden begrepen dan als een vraag voor een nieuwe beoordeling ten gronde, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet vermag in de beoordeling van de feiten te treden. Daarenboven bevat het bestreden arrest geen verwijderingsmaatregel, zodat de aangehaalde vrees voor de gevolgen bij een terugleiding naar Eritrea te dezen niet dienstig kan worden aangevoerd. Het derde middel is niet-ontvankelijk.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

13. De verzoekster werpt in een vierde middel de schending van artikel 39/76, § 3, van de Vreemdelingenwet op omdat het bestreden arrest niet binnen de drie maanden na het indienen van het beroep is uitgesproken. Zij stelt nog dat zij haar eerste asielaanvraag op 18 december 2006 heeft ingediend en dat zij sedertdien "quasi constant" in de procedure zit.

14. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

15. De in artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn is slechts een termijn van orde. Er is geen sanctie voorzien bij overschrijding ervan. Die overschrijding kan derhalve niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest. Het vierde middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van één december tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen